

LBRIS

We know
books

BARBARA TAYLOR BRADFORD

PĂSTREAZĂ VISUL

Volumul II

Traducere

SANDA ARONESCU și IRINA NEGREA

EDITURA ORIZONTURI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**BRADFORD, BARBARA TAYLOR****Păstrează visul** / Barbara Taylor Bradford ; trad.: Sanda Aronescu și Irina Negrea. - București : Orizonturi, 2021

2 vol.

ISBN 978-973-736-472-2

Vol. 2. - 2021. - ISBN 978-973-736-474-6

I. Aronescu, Sanda (trad.)

II. Negrea, Irina (trad.)

821.111

Corectură: **CĂTĂLINA CĂLINESCU, MĂDĂLINA COMAN**Copertă: **TATIANA DANIELA POPESCU****HOLD THE DREAM**

Copyright © Barbara Taylor Bradford 1985

Toate drepturile acestei ediții aparțin Editurii **ORIZONTURI****Editura ORIZONTURI – București**

Bdul Libertății nr. 4, bl. 117, et. 7, ap. 20

telefon: 021.3177679, 0744531333

e-mail: orizonturi@editura-orizonturi.ro

www.editura-orizonturi.ro

Tipar: ARTPRINT

E-mail: office@artprint.ro

Tel.: 021 336 36 33

1

– John Crawford s-a oferit să ne explice procedura de la procuratură, spuse Daisy, uitându-se de la Edwina la Anthony. Are impresia că, în felul acesta, vom fi mai liniștiți în privința anchetei.

– Așa și e, mătușă Daisy, zise Anthony. Se ridică în picioare. Mă duc după Bridget. Cred că ar trebui să audă și ea ce are de spus avocatul familiei. Scuzați-mă, mă întorc într-un minut.

În timp ce el ieșea din bibliotecă, Daisy se ridică și se duse lângă Edwina, pe canapea. Îi luă mâna surorii ei vi-trege și i-o strânse ușor, uitându-se prelung la fața ei frământată de griji.

– Încearcă să te liniștești, Edwina. În câteva ore, o să scăpăm de toată tragedia asta. Trebuie să mergem mai departe și să ne străduim să ne descurcăm în viață cum putem mai bine.

– Da, Daisy, îți mulțumesc pentru grija pe care mi-o porți. Am să mă descurc, murmură Edwina pe un ton obosit.

Ultimele zile de anxietate și de încordare își spuneau cuvântul, și Edwina arăta epuizată, gata să clacheze. Rochia neagră, pe care alesese să o poarte, simplă și fără nicio biju-terie sau pată de culoare, n-o avantaja deloc. Îi înghițea parcă și ultima picătură de culoare de pe față, accentuându-i și mai mult paloarea. Părea bolnavă și își arăta vârsta și mai pregnant, în această dimineață.

Un sentiment de recunoștință licări dintr-odată în ochii argintii-cenușii ai Edwinei, când adăugă liniștit:

– Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine și Jim. Unde e el, Daisy?

Vorbește la telefon cu Paula și cred că mai are de dat câteva telefoane unor persoane de la ziar. Vine și el imediat ce termină. Pentru el, nu-i chiar atât de important să audă toate aceste informații. Știe bine dedesubturile activității de la procuratură, având în vedere că se ocupa de anchete pe vremea când era reporter.

– A! da, bineînțeles, se pricepe el la treburi de-astea. Edwina își schimbă direcția privirii, uitându-se înspre ceasul de pe polița căminului, în celălalt capăt al splendidei încăperi lambrisate. E aproape opt și jumătate. În scurt timp, o să trebuiască să plecăm cu mașina la Cork. Știi, ne ia peste o oră, o oră și jumătate.

Sesizând nervozitatea și panica din vocea Edwinei, Daisy îi spuse, pe un ton liniștitor:

– Avem timp suficient. Ancheta e programată pentru ora unsprezece, iar întâlnirea cu John n-o să dureze prea mult. Mi-a spus că poate epuiza punctele importante cam în zece minute. După asta, putem porni la drum și să mergem cu viteză normală. Te rog, fii calmă, draga mea.

– Mă simt bine, zău. Sunt doar un pic obosită. N-am dormit prea bine.

– Nici noi, ceilalți, zise Daisy, cu un zâmbet discret. Eu am să mai beau o ceașcă de cafea. Vrei și tu?

– Nu, mulțumesc, Daisy.

Edwina stătea țeapănă pe canapea, frângându-și mâinile în poală, cu o neliniște în piept. De patru zile și patru nopți trăia cu această frică teribilă pentru fiul ei. Abia aștepta să ajungă la Judecătoria, să se termine odată cu ancheta, astfel încât nebuloasa care plutea în jurul lui să dispară fără urmă. Abia atunci va putea să se relaxeze. Și-ar da bucuroasă viața pentru Anthony. El era singura persoană care conta pentru ea și, după ce avea să se încheie investigația asupra cauzei morții lui Min, îl va susține în orice va dori el să

întreprindă. Chiar dacă asta ar însemna s-o accepte pe Sally Harte, cu care ea nu era de acord. Va regreta până în ultima zi a vieții rolul pasiv în care se complăcuse în scandalul care se iscase între Min și Anthony, în ultimele săptămâni. Anthony o rugase să intervină, să o convingă pe Min să-și bage mințile în cap, susținând că ea ar putea-o influența pe soția lui, de care se despărțise, să întenteze acțiunea de divorț, așa cum se învoise la început. Și poate că ar fi putut s-o facă, dar nu avea cum să-și dea seama exact, din moment ce îi refuzase. Acum, biata Min era moartă. „Ar mai fi încă în viață, dacă aș fi vorbit cu ea“, se gândi Edwina, pentru nu se știe a câta oară. Măhnirea din suflet i se adânci. Sentimentul de vinovăție câștiga teren.

Daisy își luă ceașca de cafea și se așeză jos, pe scaunul din față.

– Te-ai hotărât ce vrei să faci? Vrei să vii la Londra, să te odihnești câteva zile, după înmormântare? întrebă ea.

– Ar trebui să plec de aici, începu Edwina, dar se opri, uitându-se spre ușă, la Anthony care intra împreună cu Bridget O'Donnell, menajera de la Clonloughlin.

– Coniță, doamnă Amory, zise Bridget, înclinând din cap și așezându-se pe scaunul indicat de Anthony.

Amabilă ca întotdeauna, Daisy îi zâmbi.

– După cum știi, domnul Crawford este avocatul nostru și a venit aici să ne ajute cum poate mai bine. O să ne explice câteva lucruri, Bridget, așa cum cred că ți-a spus lordul Dunvale. Totuși, vreau doar să mai adaug că nu avem de ce să ne alarmăm.

– O! Eu nu sunt îngrijorată, doamnă Amory, deloc, răspunse Bridget, cu promptitudine, pe un ton stâlcit, ce masca parțial accentul gutural și cântat, uitându-se fără să clipească în ochii lui Daisy. Chestiunea este foarte simplă – să spui adevărul. Și asta intenționez și eu să fac.

Un zâmbet de îngâmfare îi arcui buzele subțiri și palide, în timp ce se rezema pe spătarul scaunului și își punea picior peste picior. Părul de un roșu-aprins îi lucea în lumina soarelui, contrastând puternic cu ochii de un albastru glacial.

Lui Daisy i se reconfirmă părerea că Bridget O'Donnell era o individă rece, calculată și sigură de ea. Nu prea-i plăcea această femeie, despre care bănuia că are în jur de treizeci și cinci de ani, chiar dacă nu-i arăta.

Luându-și ochii de la ea, Daisy se întoarse spre Anthony, dar înainte de a avea ocazia să spună ceva, ușa se deschise și în cameră intră John Crawford, fiul avocatului Emmei, în prezent principalul asociat în cadrul firmei Crawford, Creighton, Phipps și Crawford. Deși de constituție și statură mijlocie, acesta se ținea totuși extrem de drept, având o alură militărească, ceea ce, adăugându-se personalității sale puternice, îi conferea un aer impunător. La cei patruzeci și șase de ani ai săi, avea părul blond grizonat, ochi căprui inteligenți și spirituali, un chip plăcut și ciudat de afabil, netrădând cu nimic mintea avocațească ageră și de-a dreptul scilpitoare.

– Bună dimineața. Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați, spuse el, pe un ton vioi, pășind înspre ei, la capătul cu ferestre al lungii încăperi pline cu cărți.

Daisy îi oferi cafea, dar o refuză. Rămase în picioare, în spatele unui scaun, sprijinindu-se ușor de el cu mâinile. Părea relaxat și senin și, așa cum proceda întotdeauna cu clienții săi, se străduia să le transmită un sentiment de deplină încredere, indiferent de gândurile sau părerile lui personale.

Crawford spuse:

– Îmi dau seama că dimineața aceasta o să fie pentru voi un adevărat calvar, așa că m-am gândit că v-aș putea ajuta prezentându-vă o scurtă relatare cu privire la modul în care se procedează la Procuratură. Nutresc speranța că, familiarizându-vă cât de cât cu procedura, starea de nervozitate vi se

va mai atenua. Îi cuprinse pe toți patru cu privirea. Simțiți-vă liberi să mă întrerupeți cu orice întrebare. Cum niciunul dintre voi nu a mai luat parte la o anchetă judiciară, permiteți-mi să încep prin a vă spune că audierile la Parchet au loc într-o manieră destul de *neoficială*. Totuși... Se opri, se uită la ei pătrunzător și, vorbind rar, ca și cum ar fi vrut să dea și mai multă greutate cuvintelor sale, continuă: Trebuie să accentuez faptul că acest caracter neoficial nu diminuează defel *importanța* instanței. Este una dintre cele mai înalte curți din regiune, fiind guvernată de *legea probatorului*. Aveți vreo întrebare? Își ridică sprâncenele blonde. Perfect, trecem la...

– Scuză-mă, John, zise Daisy, vrei, te rog, să clarifici ce înțelegi prin „neoficial“. Nu prea pricep.

– A! Da, desigur. Prin „neoficial“ înțeleg faptul că procurorul nu poartă robă. Este îmbrăcat în costum obișnuit și, de asemenea, maniera de adresare este mai puțin protocolară decât în alte instanțe. Procurorul discută neoficial cu părțile interesate, înainte ca acesta să depună mărturie, sub jurământ.

– Mulțumesc, John. Încă o întrebare. De obicei, procurorul este un avocat, un avocat pledant sau un doctor în științe juridice, nu-i așa?

– Exact, Daisy. Procurorul nu e un judecător, deși, de fapt, dă ordonanța judecătorească. Totodată, dispune de o mare libertate în ceea ce privește modul de a conduce ancheta. Dacă nu mai sunt alte întrebări, am să continui. Ajungem acum la un punct extrem de important, și anume: procurorul va accepta zvonul în cadrul acestei instanțe, ceea ce nu este o practică obișnuită în alte tribunale, sub jurisdicție britanică, unde zvonul constituie o probă *neadmisă*.

Anthony se înclină.

– Și asta ce înseamnă? Clătină din cap. Sper că nu ceea ce cred eu! exclamă el, în continue, cu vocea mai ascuțită ca de obicei.

LIBRIS We know books
– Ba da, Lord Dunvale, asta înseamnă. Procurorul va asculta ceea ce cineva a auzit, fără să știe însă dacă e adevărat... rumoare, bârfă, dacă vreți.

– Am priceput, spuse Anthony, pe un ton mai stăpânit, deși era alarmat în sinea lui, la gândul clevetirilor care circulară prin sat, de luni buni.

Edwina și Daisy schimbară priviri îngrijorate. Niciuna dintre ele nu scoase o vorbă.

Dându-și seama de tulburarea lor, John Crawford își drese glasul și continuă:

– Îngăduiți-mi să definesc mai amplu zvonul, așa cum este el înțeles la Parchet. În acest caz, zvonuri pot fi cuvinte spuse de cel decedat, imediat înainte de moarte, unui membru al familiei, unui prieten, unui doctor sau avocat. Un martor poate spune că decedatul a amenințat cu sinuciderea într-una sau mai multe ocazii. Sau își poate exprima părerea că mortul era deprimat. Procurorul își va nota aceste aspecte. Poate că ar fi util și un alt exemplu, o ilustrare adecvată – un polițist și-ar putea exprima opinia, în fața procurorului –, potrivit căreia el crede că decedatul s-a sinucis, aceasta pornind de la probele pe care le-a putut aduna. Sau, altă posibilitate, un polițist ar putea declara că descoperirile lui îl conduc spre convingerea că moartea a fost accidentală. Procurorul va ține seama de aceste opinii. Aș vrea, de asemenea, să accentuez faptul că zvonurile de acest fel se răsfrâng asupra cazului în chestiune și asupra celorlalte întrebări ridicate de procuror.

– Poliția poate pune întrebări martorilor? se interesă Anthony.

– Nu, nu. Niciodată. Nu se permite așa ceva în ședințele Parchetului. Doar procurorul este împuternicit să pună întrebări.

Crawford se răsuci în loc, auzind ușa deschizându-se.

Michael Lamont, administratorul de la Clonloughlin, intră repede, închizând ușa după el. Înalt și bine clădit, avea o claie de păr negru și cărlionțat și o față veselă și bătută de vânt, în perfectă armonie cu felul lui jovial de a fi. Se scuză din abundență, înaintând grăbit.

Anthony îi spuse cu rezeziție:

– Te lămuresc mai pe urmă, Michael. John ne explică procedura... felul în care decurge ancheta judiciară.

Dând din cap în semn că înțelesese, Lamont se așeză pe canapea, lângă Edwina, salutându-le cu un zâmbet scurt pe celelalte două femei.

– Eu am mai participat o dată la o anchetă, așa că vag sunt familiarizat cu asta, spuse.

– Bun, bun, exclamă Crawford, dând din cap. Am să continui cât pot de repede. S-ar putea să existe un juriu format din șase sau opt jurați. În ambele variante, procurorul își impune punctul de vedere, dacă este necesar îi convinge pe jurați, explicându-le modul lui de a gândi și ceea ce crede el că este just. Dar procurorul este acela care hotărăște și pronunță verdictul – de accident, sinucidere, moarte accidentală, cauze naturale sau... Se opri, adăugând încet: Crimă.

În urma acestui ultim cuvânt, se lăsă o liniște mor-mântală.

Anthony fu acela care rupse tăcerea:

– Și dacă procurorul nu e sigur pe el? Ce se întâmplă când nu poate hotărî dacă a fost sinucidere, accident sau crimă?

– A! Da, păi, în acest caz procurorul va trebui să lase verdictul deschis... ar putea declara că o persoană sau persoane necunoscute poartă responsabilitatea pentru moartea decedatului și că acestea ar putea fi aduse în fața justiției, la o dată ulterioară.

Urmărindu-și cu atenție fiul, Edwina simți că i se taie răsufllarea și se făcu pământie la față. Intinzându-se, Michael Lamont o luă de mână, șoptindu-i ceva la ureche.

Crawford îi privi, apoi își îndreptă din nou atenția spre Anthony.

– Raportul patologului, rezultatele autopsiei, pe care acesta o face, clarifică de obicei cauza morții, fără să mai lase loc de îndoială.

– Înțeleg, zise Anthony, cu glas scăzut.

Crawford îi anunță:

– Cred că am epuizat punctele cele mai importante. Aș vrea să adaug că am toată încrederea în faptul că ancheta va decurge normal. Își opri ochii asupra lui Michael Lamont. Dumneata vei fi probabil primul martor, având în vedere că dumneata ai descoperit cadavrul lui Lady Dunvale. Sergentul de poliție din Clonloughlin va depune mărturie după dumneata. Vom audia apoi depoziția medicală – din partea doctorului local, care a efectuat prima examinare și la autopsie. Are nevoie cineva de vreo lămurire suplimentară, într-o privință sau alta?

– Da, zise Anthony, eu am nevoie de câteva clarificări. Presupun că voi fi interogat. Dar mama? Bridget?

– Nu văd niciun motiv ca Lady Dunvale să fie chemată pe banca martorilor din moment ce nu-și poate aduce nicio contribuție. Tu va trebui să depui mărturie și, foarte probabil, domnișoara O'Donnell. Este foarte posibil ca procurorul să discute cu voi toți, neoficial, înainte să fie citați martorii principali, așa cum v-am explicat mai devreme. Nu aveți de ce să vă faceți griji. Crawford se uită la ceas. Propun să plecăm în următoarele zece minute. Întorcându-se spre Daisy, care se ridicase în picioare, o întrebă: Unde e Jim? Poate că ar trebui să-l informezi că urmează să plecăm cu mașina la Cork, în scurt timp.

– Da, spuse Daisy. Îi spun imediat. Trebuie să mă duc sus, să-mi iau lucrurile.

Cincisprezece minute mai târziu, întregul grup părăsea casa din Clonloughlin.

În prima mașină călătoreau Edwina, Anthony, Bridget O'Donnell și Michael Lamont, acesta din urmă la volan.

Jim Fairley conducea a doua mașină, mergând strâns în urma lor. Îl însoțeau Daisy și John Crawford.

Timp de aproape zece minute, nimeni nu scoase nicio vorbă. În cele din urmă, Jim spuse:

– Bună idee să explici formalitățile, John. Se uită cu coada ochiului la Crawford, care stătea lângă el, pe scaunul din față; își îndreptă privirea înapoi la drum, remarcând în continuare: Sunt sigur că a ajutat-o pe mătușă-mea. E un pachet de nervi. Anthony, totuși, pare destul de calm. Mai degrabă reținut, stăpân pe sine. Dar arată îngrozitor. Porcăria asta nenorocită l-a îmbătrânit mult.

– Da, spuse Crawford, laconic. Lăsă geamul în jos și, trăgând cu ochiul peste umăr la Daisy, spuse: Te deranjează dacă fumez?

– Nu, deloc. Daisy se înclină în față și, punându-și mâna pe spătarul scaunului, i se adresă lui Jim: Ce mai face Paula?

– Bine, îți transmite sărutări. Jim își încordă mâinile pe volan, întrebându-se dacă era bine să repete ceea ce îi spusese Paula la sfârșit, pe un ton atât de neliniștit, încât îl alarmase și pe el. Neștiind ce să facă, remarcă: A tot insistat s-o sunăm imediat ce se termină ancheta, de parcă noi n-aveam de gând să facem așa.

– Este nerăbdătoare să ia imediat legătura cu mama, murmură Daisy.

Se instală la loc, în colț, își netezi fusta de la taiorul gri-închis, cu o croială discretă și sobră, gândindu-se la

Emma, care stătea, probabil, impacientată, la ferma lor de oi din Australia, făcându-și griji în legătură cu rezultatul procesului și cu nepotul ei, Anthony. Daisy era neliniștită de faptul că mama ei stătea sub o asemenea tensiune. La urma urmei, avea optzeci de ani. Daisy încercă să se relaxeze, spunându-și că Emma Harte era invincibilă, că va trece ușor peste această încercare, așa cum de altfel o asigurase mama ei la telefon. Spuse, în cele din urmă:

– Te-ai hotărât ce ai să faci, Jim?

– Da, am să rămân aici, să particip mâine la înmormântare. Cred că se vor bucura că voi fi lângă ei, iar pentru mine nu-i niciun efort. Am să plec sâmbătă cu avionul înapoi. Sper să-l conving pe Anthony să vină cu mine. Trebuie să plece pentru un timp din locul acesta.

– Bineînțeles, zise Daisy. Și sunt sigură că o să vrea s-o vadă pe Sally. Își întoarse privirea spre John Crawford. Presupun că ancheta se va termina în câteva ore. David a aranjat ca avionul particular al prietenului său să fie la aeroportul din Cork pe la prânz, când ar trebui să ajungem și noi. Vii înapoi la Londra, cu mine, John, nu-i așa?

– Da, îți mulțumesc din suflet. Îți sunt recunoscător pentru drum. Și da, dacă totul merge bine, ar trebui să fim gata în câteva ceasuri. Sper numai să nu trebuiască să facem pauză la prânz. În cazul în care se întâmplă așa, ancheta va trena, din păcate, și după-amiază.

Jim spuse:

– Nu-i așa că n-ai niciun motiv să crezi că va fi altceva decât o simplă chestiune de rutină?

– Da, cam așa, răspunse Crawford, dar în vocea lui sesizată o ciudată ezitare.

Jim o remarcă imediat.

– Nu mai pari atât de convins ca aseară, John. Ai avea ceva să ne spui, mie și lui Daisy?

– Nu, nu, bineînțeles că nu, murmură Crawford.

Răspunsul acesta nu-l convinse pe Jim. Se hotărî să scormonească mai adânc, să le destăinuie neliniștile lui Emily, despre care Paula îi povestise mai devreme, la telefon.

– Paula este puțin îngrijorată. Emily a apărut cu o idee... după câte se pare a sculat-o pe Paula noaptea din somn și i-a povestit că de duminică o tot preocupă... cele cinci sau șase ore pe care Min le-a petrecut la lac, după ce a sosit după-amiază și înainte să moară, noaptea, mai târziu. Emily crede...

– Nu-mi dau seama de ce sunt importante aceste ore, interveni Daisy.

John Crawford chibzui puțin, se hotărî să fie sincer și se răsuci în scaun, întorcându-se cu fața spre Daisy.

– Trebuie să-ți mărturisesc, acum, că și pe mine m-a frământat aceeași problemă, draga mea. Iar dacă eu consider straniu acest interval de timp, fără a mai pomeni de micuța Emily, nu crezi că un procuror experimentat se va întreba și el ce a făcut oare moarta într-o perioadă atât de lungă de timp?!

– Da. Daisy se încruntă. Bine, dar *de ce* contează atât de mult aceste ore? Poate că a plecat și s-a întors după aceea.

– Sau poate nu s-a dus deloc la Clonloughlin, după-amiază, spuse Crawford, încetșor. Posibilitatea aceasta i-ar putea veni foarte ușor în minte procurorului, așa cum mi s-a întâmplat mie și, probabil, și lui Emily, care este mult mai tânără. Nu înțelegi, Daisy, orele acestea fără explicație dau naștere la întrebări... cu privire la versiunea lordului Dunvale referitoare la momentul sosirii soției lui, versiune care, așa mai adăuga, nu este confirmată decât de mama lui.

— Vrei să spui că procurorul s-ar putea gândi că Anthony minte, că Min a ajuns acolo seara târziu?! Daisy își ținu răsufierea. Vai de mine, Dumnezeule, am priceput ce